

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.I.10.260/2018/5.

A tanács tagjai: . Hajdu Edit a tanács elnöke
. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna előadó bíró
. Stark Marianna bíró

A felperes: felperes neve
felperes címe

A felperes képviselője:
. Gyuricza Péter ügyvéd

Az alperes:
alperes címe

Az alperes képviselője:
. Balogh Géza kamarai jogtanácsos
alperes címe

A per tárgya: munkaviszony jogellenes megszüntetésének
jogkövetkezményei

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.685/2017/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.340/2016/21.

Rendelkező rész

A Kúria a Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.685/2017/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.340/2016/21. számú ítéletét helybenhagyja.
Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - 15 nap alatt - 20.000 (húszezer) forint együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.
A 241.000 (kettőszáz-negyvenegyezer) forint együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az alperes 2006-ben kötött szerződés alapján védett szervezetként megváltozott munkaképességű személyek rehabilitációs foglalkoztatását végzi. Ennek fedezetét támogatási szerződés alapján folyósított költségvetési támogatás biztosítja. Az adott időszakra vonatkozóan megkötött támogatási szerződéseket a felek általában az időszak kezdetét követően későbbi időpontban írták alá.
- [2] A III. csoportú rokkantsági nyugellátásban részesülő felperessel az alperes először 2009. november 2-tól 2010. február 26-áig terjedő határozott időre, összeszerelő munkakörre létesített munkaviszonyt. 2010. február 26-át követően a felperes 2015. január 31-ig folyamatosan az alperes alkalmazásában állt, különböző határozott időre szóló munkaszerződésekkel. Utolsó, 2015. január 31-éig szóló munkaszerződésének lejáratát követően az alperes nem foglalkoztatta tovább.
- [3] Az alperes és a megyei kormányhivatal rehabilitációs szakigazgatási szerve egyéni foglalkoztatási megállapodást is kötött a felperest érintően 2013 és 2014 évre vonatkozóan.
- [4] A felperes 2009. óta - egyebek mellett - depressziós megbetegedés miatt pszichiátriai gondozott, akinek az utolsó határozott idejű munkaviszonya megszűnését követően az „interperszonális kapcsolatai” súlyosan beszűkültek.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

- [5] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesnél 2009. november 2-tól 2015. január 31-ig fennálló munkaviszonya folyamatos volt, ezért további 23 nap felmentési időre járó 79.180 forintot igényelt. Hivatkozott a munkaviszony jogellenes megszüntetésére, mivel álláspontja szerint az első munkaviszony létesítési időponttól számítottan több mint 5 éve fennállt a munkaviszonya, így az utolsó jogviszony megszűnésekor már a foglalkoztatása határozatlan idejű volt, így a megszüntetés jogellenes. Erre tekintettel 1.260.000 forint megfizetését kérte, ami 2 havi díjazásának megfelelő összeg.
- [6] Hivatkozása szerint a munkáltatónak nem volt jogszerű indoka arra, hogy pár hónapos időtartamokra kötött, határozott idejű szerződésekkel foglalkoztassa, amikor a támogatást fél évre, vagy 1 évre kapta. Érdeksérelem érte azzal, hogy az ismétlődő munkaszerződések miatt olyan stresszhelyzetbe került, amely pszichés állapotának romlásához vezetett.
- [7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a megváltozott munkaképességű személyek átmeneti,

esetenként tartós foglalkoztatása volt a feladata, amely speciális szabályozást igényel. Utalt a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításairól szóló 2011. évi CXCI. törvény 25. § (3) bekezdésére, amely lehetővé tette, hogy a foglalkoztatás határozott idejű szerződéssel 2 évet meghaladhassa. A foglalkoztatást biztosító pénzügyi források, a támogatási szerződések megkötése, a védett szervezeti szerződés meghosszabbítása pedig adott évekre, félévekre utólagosan történt.

- [8] Hivatkozott arra, hogy a felperes nem bizonyította jogos érdekének csorbulását, rokkantnyugdíjasként a felmondása esetén sem részesülhetett volna végkielégítésben, számára a határozott idejű foglalkoztatás előnyösebb volt.

Az első- és másodfokú ítélet

- [9] A Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.340/2016/21. számú ítéletével a keresetet elutasította, a felperest perköltség fizetésére kötelezte és megállapította, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.
- [10] Az elsőfokú bíróság ítélete szerint a kereset benyújtási határidejére figyelemmel a felperes 2012. március 2-a és 2015. március 2-a közötti időszakban keletkezett határozott idejű munkaszerződésének jogszabályba ütközésére alapíthatta keresetét.
- [11] Az elsőfokú bíróság utalt az Mt. 192. § (4) bekezdésére, és kifejtette, hogy az iratok alapján megállapítható, miszerint a munkáltató akkreditált, védett szervezetként megváltozott munkaképességű személyek foglalkoztatását végzi. E foglalkoztatás költségvetési támogatás mellett folyik, az összeg elnyerése pályázattal történt.
- [12] Figyelemmel arra, hogy a támogatási rendszer 2012-ben fél éves, míg 2013., 2014. és 2015. évben éves rendszerben működött, a bíróság önmagában ezen okból azt állapította meg, hogy a megváltozott munkaképességű személyek foglalkoztatása szükségszerűen csak határozott időre történhet. Ezt indokolja az a körülmény is, hogy a megváltozott munkaképességű személyek egészségi állapotában történő bármilyen változás a rehabilitációs lehetőségekre is kihat.
- [13] A felperes 2012. július 1-jétől december 31-éig terjedő határozott idejű foglalkoztatását jogszerűen támasztja alá az a munkáltatói indok, hogy 2012. évi támogatás 2012. december 31-éig szólt.
- [14] A 2013., illetve a 2014. évi támogatási szerződés alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a támogatás költségvetési forrás függvényében volt biztosítva, amely megállapodás alátámasztja alperes azon hivatkozását, hogy adott támogatási éven belül sem tekinthető garantáltnak a megállapított foglalkoztatási támogatás, annak összege vagy ténye költségvetéstől függően változhatott.
- [15] A támogatási szerződést 2015. január 30-án kötötték a felek, így alperes nem volt abban a helyzetben 2014. december 17-én, a felperessel létesített szerződéskor, hogy őt hosszabb távon

foglalkoztassa.

- [16] Az egyéni foglalkoztatási megállapodásokat évekre, 2014-ben fél évekre kötötték, és a megállapodás a támogatás tervezett végét jelölte meg. E megfogalmazás alátámasztja az alperes azon hivatkozását, hogy a munkaszerződés megszűnése megtörténhetett ezen idő alatt is a folyósított összeg hiányában.
- [17] Az Mt. 194. § (4) bekezdése alapján kellő munkáltatói jogos érdek fennállása sem teszi lehetővé, hogy a megállapodás a munkavállaló jogos érdekét csorbítsa. Ebből következően a bíróság ezt is vizsgálta.
- [18] A felperes által csatolt ambuláns kezelőlapban foglaltak alapján nem látta bizonyítottnak, hogy pszichés állapotának romlása bekövetkezett volna, nála olyan stresszhelyzet, bizonytalanság alakult volna ki, amely egészségromlást eredményezett. Az alperesnél fennállt munkaviszony az izolációt részben orvosolva a felperes állapotát javította, azt követően kapcsolatai beszűkülése következett be. Mindezek nem a felperes által előadott pszichés állapot romlására utaló megállapítások, így a bíróság a határozott idejű szerződés felperesre gyakorolt hatását mint munkavállalói érdeksérelemet nem állapította meg.
- [19] A szerződés fél éves határozott időtartama nagyobb garanciát jelenthetett a munkavállaló számára, mint a határozatlan idejű szerződés felmondásának lehetősége. Mindezek alapján a bíróság kifejtette, hogy 2012. március 2-től kezdődően a felperes határozott időre kötött munkaszerződése nem jogszabályba ütközőek, nem állapítható meg, hogy a felperes jogviszonya határozatlan idejűvé vált, így munkaviszonyának 2015. január 31-ei megszűnése jogellenességére alapított igény megalapozatlan.
- [20] A felperes fellebbezése folytán eljáró Szolnoki Törvényszék 4.Mf.20.685/2017/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és kötelezte az alperest elmaradt jövedelemként kártérítés megfizetésére, továbbá perköltség viselésére. A felperest mentesítette az elsőfokú perköltség megfizetése alól, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta. Kötelezte az alperest másodfokú perköltség fizetésére azzal, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.
- [21] Az alperes arra hivatkozott, hogy a folyósított támogatás nem volt garantált, mely indokolta a felperes esetében a határozott idejű munkaszerződések megkötését. A törvényszék álláspontja szerint ez a hivatkozás a felperessel létesített, első határozott idejű munkaviszonyt követően 2013. évig volt helytálló. 2013. január 27-én kötötték meg a következő, 2013. február 1-től február 28-ig tartó határozott ideig tartó munkaviszonyt, majd a 2013. február 25-én kelt újabb munkaszerződés szerint a felperest 2013. március 1-től 2013. június 30-ig tartó határozott időre foglalkoztatta az alperes. A megváltozott munkaképességű munkavállalók foglalkoztatásához nyújtott költségvetési támogatásról 2013. évre szóló keret és támogatási szerződést a szerződő felek 2013. január

31-én írták alá, a szerződés preambuluma szerint azt egy évre kötötték.

- [22] A szerződés 1. pontja rögzítette, hogy a szerződés a költségvetési forrás függvényében legfeljebb 2013. december 31-ig szól, azt pedig az alperes sem vitatta, hogy 2013-ra ténylegesen megkapta az ígért összeget. Ebből következően a 2013. január 31-ei aláírási időpontra tekintettel nem fogadható el az alperes korábbi időszakra vonatkozóan helytálló hivatkozása, miszerint a támogatási szerződést utólag kötötték.
- [23] A 2013. március 1-jétől 2013. június 30-áig terjedő időre 2013. február 25-én kötött, határozott idejű szerződés időpontjában az alperes már biztosan tudta, hogy 2013. január 31-én aláírt támogatási szerződés alapján ebben az évben támogatásban fog részesülni. Az alperes az eljárás során az ismételt határozott idejű munkaviszonyok létesítését kizárólag a bizonytalan támogatás tényével indokolta, egyéb okot nem hozott fel, a másodfokú bíróság pedig a 2013. február 25-én kötött határozott idejű szerződést fentiek alapján már nem találta indokoltnak.
- [24] Az Mt. 192. § (4) bekezdése szerint a határozott idejű munkaviszony meghosszabbítása, vagy a határozott idejű munkaviszony megszűnését követő 6 hónapon belüli ismételt létesítése csak munkáltatói jogos érdek fennállása esetén lehetséges, de az nem irányulhat a munkavállaló jogos érdekének csorbítására.
- [25] Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a felperest az alperes 2009. novemberétől kezdődően rendszeresen, hosszabb-rövidebb időtartamban foglalkoztatta, amely a munkavállaló számára a további foglalkoztatására vonatkozóan folyamatos bizonytalanságot jelentett. A felperes esetében a nála igazoltan 2009-től fennálló pszichés állapotára tekintettel mindez stresszhelyzetet eredményezett, értékelve azt is, hogy a munkaviszony fennállta a felperes állapotát, az izolációt részben orvosolva javította.
- [26] Sem az alperes, sem az elsőfokú bíróság nem adta meggyőző, illetve konkrét indokát annak, hogy a felperes esetében az ismételt határozott idejű munkaviszonyok létesítése miért nem jelentett érdeksérelmet számára, illetve miért volt nagyobb garancia a határozott idejű munkaviszony, mint a határozatlan idejű.
- [27] Erre tekintettel a másodfokú bíróság az Mt. 27. § (1) és (3) bekezdése, valamint a 29. § (3) bekezdését is alapul véve arra a következtetésre jutott, hogy a felperes munkaviszonya határozatlan időtartamúvá vált. A határozatlan idejű munkaviszonyt jogszerűen pedig közös megegyezéssel, felmondással lehetett volna megszüntetni, de a határozott idő elteltére tekintettel megszüntetnek minősíteni a jogviszonyt nem lehetett.
- [28] Az Mt. 82. §-ának (1) és (2) bekezdésére hivatkozással állapította meg a másodfokú bíróság, 105.000 forint alapul vételével a 1.260.000 forint kártérítést a felperes részére tekintettel arra is, hogy az alperes a kereset összegszerűségét nem vitatta.
- [29] Az Mt. 82. § (4) bekezdése szerint a munkavállaló az (1), (2)

bekezdésben foglaltak helyett követelheti a munkáltatói felmondás esetén irányadó felmondási időre járó távollét díjnak megfelelő összeget, ezt a keresetet azonban a bíróság alaptalannak találta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme és a felperes ellenkérelme

- [30] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását kérte, mivel álláspontja szerint az az Mt. 192. § (4) bekezdésébe, valamint a 82. §, és a 172. § rendelkezéseibe ütközik.
- [31] A munkáltatói jogos érdek hiánya és a munkavállalói érdeksérelem együttes és egyidejű fennállása eredményezheti csak a határozott idejű munkaviszony határozatlan idejűvé minősítését. Fentiek alapján a másodfokú bíróság az Mt. 192. § (4) bekezdését helytelenül és jogsértően értelmezte és alkalmazta, hiszen a jogszabály által meghatározott két feltételből egyik sem nyert bizonyítást.
- [32] A másodfokú bíróság a felperes pszichés állapotából csak feltételezhette, hogy nála félelem alakult ki a határozott idejű foglalkoztatás miatt, és nem vizsgálta, hogy ennek volt-e valós oka, vagy a felperes - mint ahogy az az orvosi jelentésből is kitűnik - általában félelemben és bizonytalanságban élt a betegsége miatt. A munkavállaló annak tudatában létesített munkaviszonyt, hogy rehabilitációs foglalkoztatására kerül sor, amelynek tartama mindig véges.
- [33] A munkavállaló felperes jogos érdekének vizsgálata során is téves következtetésre jutott a másodfokú bíróság.
- [34] A felperes rokkantsági ellátásban részesült, az Mt. alapján nyugdíjasnak minősült, így határozatlan tartamú munkaviszonya bármikor, indokolás nélkül megszüntethető lett volna az Mt. 66. § (9) bekezdés alapján, míg határozott tartamra létesített jogviszony megszüntetése esetén, a határozott időből hátralevő időre járó távolléti díjára szerzett volna jogosultságot. Ebből az a következtetés vonható le, hogy a határozott idejű jogviszony mindaddig kedvezőbb volt a felperes számára, míg a határozott időtartamból hátralevő idő rövidebb nem lett a felmondási idejénél.
- [35] Az ismételt határozott idejű jogviszony létesítése a felmondási idő és a végkielégítés szempontjából hátrányosabb a munkavállalóra (jelen jogviszonyban a végkielégítés szóba sem kerülhetett) ebből azonban önmagában nem lehet arra következtetni, hogy a határozott idő kikötése eleve nem rendeltetésszerű. A munkavállalónak ezt meghaladó érveket kell bizonyítania ahhoz, hogy megállapítható legyen a munkáltató nem rendeltetésszerű eljárása (MD.I.64.).
- [36] A másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a foglalkoztatás speciális jellegét is, mely szerint a rehabilitáció sosem határozatlan, hanem mindig határozott idejű, a rehabilitáció területén értelmezhetetlen a határozatlan idő. A 2011. CXCI. törvény 25. § (3) bekezdése a támogatott foglalkoztatás időtartamára az Mt. 192. § (2) bekezdésétől eltérően speciális

szabályként rendelkezik arról, hogy a határozott időtartamú munkaszerződés meghaladhatja az 5 évet, így gyakorlatilag a bírói ítélet sérti a fenti szabályozást.

- [37] A munkáltatónál a támogatás bizonytalan volt egyrészt a változó jogszabályi környezet miatt, másrészt azért, mert a támogatási szerződés ellenére az alperes azt feltételhez kötötte, csak a költségvetési forrás függvényében kaphatta, tehát függetlenül a keretszerződés időtartamától a támogatás folyósítása bizonytalan volt. Az elsőfokú bíróság ezen körülményt ítéletében helyesen mérlegelte.
- [38] Az alperes felülvizsgálati érvelése szerint a másodfokú bíróság ítéletével megsértette az Mt. 82. § (1)-(4) bekezdéseiben foglaltakat is. Az Mt. 82. § (2) bekezdésében rögzített 12 havi távolléti díj nem átalányösszeget jelent, hanem az elmaradt jövedelem felső korlátját határozza meg, és ezen belül kell a keresetet előterjesztőnek és a bíróságnak az egyes tételek összegeinek összeadásával vizsgálni a tételes kártérítést. A limit szempontjából az elmaradt jövedelem egyes tételeinek sorrendjét és összegszerűségét a keresetben előterjesztettek szerint lehet figyelembe venni. Az elmaradt jövedelem felső korlátjaként meghatározott 12 havi távolléti díj önálló jogcímű igényként nem érvényesíthető, az Mt. 82. § rendelkezéseibe ütközik.
- [39] Nem vizsgálta a másodfokú bíróság, hogy a felperes milyen összeget keresett vagy mit kereshetett volna, nem vizsgálta, hogy részesült-e valamilyen pénzbeli ellátásban, folytatott-e kereső tevékenységet és munkaviszonyának megszűnését követően elhelyezkedésének elősegítése céljából a rehabilitációs hatóságnál kérte-e rehabilitációs szolgáltatáskérőként nyilvántartásba vételét, illetve hány alkalommal vette fel a kapcsolatot munkahelykeresés céljából.
- [40] Az ítélet sérti az Mt. 172. § (2) bekezdését, mert a kártérítés alapjául szolgáló jövedelmet járulékkal csökkentett összeggel kell figyelembe venni, tekintettel arra, hogy az 1997. évi LXXX. törvény (Tbj.) 21. § c) pontja járulékalapot nem képező jövedelemként állapítja meg a kártérítést. Ezért a munkavállaló részére a munkaviszonyra vonatkozó szabályok szerinti járulékmértékekkel csökkentett összegben kell meghatározni azt annak érdekében, hogy ne essen a káronszerzés tilalma alá.
- [41] Az alperes önmagában az összegszerűséget nem vitatta, ugyanakkor a jogerős döntést hozó bíróság nem vette figyelembe a kártérítés összegének meghatározásakor azt, hogy az alperes az eljárás megindításától kezdve folyamatosan vitatta a felperes követelésének jogalapját, így nyilvánvalóan az összegszerűséggel sem értett egyet, azt nem fogadta el.
- [42] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme e jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [43] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint megalapozott.
- [44] A Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. A Pp. 272. § (2) bekezdése szerint pedig a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett - hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.
- [45] Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az erre vonatkozó jogi álláspontját részletesen kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozását, indokait is ismerteti [1/2016. (II. 15.) PK vélemény 4-6. pont].
- [46] Az Mt. 192. § (4) bekezdése értelmében a határozott idejű munkaviszony meghosszabbítása vagy a határozott idejű munkaviszony megszűnését követő 6 hónapon belüli ismételt létesítése csak munkáltatói jogos érdek fennállása esetén lehetséges, és az nem irányulhat a munkavállaló jogos érdekének csorbítására. Ebből következően a munkáltatói jogos érdek érvényesülését és a munkavállaló jogos érdekének csorbítását együttesen kell értékelni.
- [47] A másodfokú bíróság arra helytállóan következtetett, hogy az alperesnél 2013-ig a folyósított támogatás nem volt garantált, így ez indokoltta tette a felperessel határozott idejű jogviszony létesítését. Az ezt követő időszakra nézve azonban téves álláspontra helyezkedett.
- [48] A per adataiból megállapíthatóan 2013. évre a megváltozott munkaképességű munkavállalók foglalkoztatásához nyújtott költségvetési támogatásról szóló keret-, és támogatási szerződést a felek 2013. január 31-én írták alá. Ennek 1. pontja szerint a **N.R.Sz.H.** a megváltozott munkaképességű munkavállalók foglalkoztatásához támogatás folyósítását vállalta a költségvetési forrás függvényében, legfeljebb 2013. december 31-ig. Ebből nem vonható le azon következtetés, hogy a szerződést a felek egy évre biztosan megkötötték, csupán annak lehetőségét rögzítették. A 2013. január 31-én kelt támogatási szerződés létrejöttét követően az alperes viszonylag hosszabb időre (4 és 6 hónapra) szerződött a felperessel, azonban nyilvánvalóan számolnia kellett azzal, hogy a támogatás folyósítása esetleg év közben megszűnhet.
- [49] A következő évben, vagyis 2014-ben a fentiekkel megegyező volt a helyzet, a munkáltató teljes bizonyossággal nem számíthatott a keret-, és támogatási szerződés alapján arra, hogy egész évben biztosan folyósítani fogják számára a teljes keretösszeget. Így a munkáltató jogos gazdasági érdeke a határozott idejű munkaszerződések megkötéséhez megállapítható, és az is, hogy a

2013. és 2014. évekre - amikor a szerződést már a korábbiakhoz képest kedvezőbb feltételekkel írták alá - a felperes foglalkoztatását is hosszabb idejű fél éves határozott időre szóló munkaszerződés megkötésével biztosította a munkáltató.

- [50] Fentiekből következően az elsőfokú bíróság állapította meg helytállóan az alperes jogos gazdasági érdekének fennállását a határozott időre szóló munkaszerződések megkötését illetően. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a rehabilitációs foglalkoztatást végző alperes és a megyei kormányhivatal rehabilitációs szakigazgatási szerve egyéni foglalkoztatási megállapodást kötöttek a felperest érintően 2013. május 14-én azzal, hogy a támogatás tervezett vége 2013. december 31. A 2014. március 30-án kelt megállapodással 2014. januártól 6 hónapra, 2014. július 8-án pedig 2014. december 31-éig kötöttek megállapodást a felek. A 2015. február 18-án kötött szerződés kizárólag 2015. január hónapra vonatkozott.
- [51] Az Mt. 192. § (4) bekezdése a munkáltató jogos gazdasági érdekének fennállta esetén is úgy rendelkezik, hogy a megállapodás nem irányulhat a munkavállaló jogos érdekének csorbítására. Erre figyelemmel a bíróságok helyesen vizsgálták a felperes érdeksérelmét. E körben a bizonyítási kötelezettség a munkavállalót terhelte (Pp. 164. §).
- [52] A felperes az eljárás során kizárólag pszichés állapotának romlását jelölte meg érdeksérelemként a határozott időre kötött munkaszerződésekkel összefüggésben, így ezt lehetett csak vizsgálni. Ennek tényét azonban a felperes nem tudta bizonyítani, a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció önmagában nem alkalmas állítása alátámasztására.
- [53] A felperes is tisztában volt azzal a ténnyel, hogy rehabilitációs foglalkoztatása történik, és nem hivatkozott arra, hogy a vele hasonló egészségi állapotú és az alperesnél foglalkoztatott személyek esetében a munkáltató más foglalkoztatási formát választott volna. Az ítélezési gyakorlat pedig következetes abban, hogy a munkaszerződés nem rendeltetésellenes önmagában amiatt, hogy azt határozott időre kötötték (MD.I.64.).
- [54] A másodfokú bíróság azt állapította meg, miszerint az elsőfokú bíróság nem jelölte meg, hogy a határozott idejű foglalkoztatást miért nem tartotta sérelmesnek a felperesre nézve. Ez téves következtetés, mivel az elsőfokú bíróság döntésének indokát adta (elsőfokú ítélet 10. oldal, 4. bekezdés), ezért indokolási kötelezettsége megsértése nem állapítható meg (Pp. 221. §).
- [55] A felperes keresete megalapozatlan volt, így jogszerűen anyagi igénye nem lehetett, ezért a Kúriának a felülvizsgálati kérelemben megjelölt Mt. 82. § és 172. § megsértésére vonatkozó érveléssel nem lehetett foglalkozni. A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta a Pp. 275. § (4) bekezdése értelmében.

A döntés elvi tartalma

A határozott idejű munkaviszony meghosszabbítása vagy a határozott idejű munkaviszony megszűnését követő 6 hónapon belüli ismételt létesítése csak munkáltatói jogos érdek fennállása esetén lehetséges. Ez megvalósul azáltal, ha a munkáltató éves keret-, és támogatási szerződéssel, bizonytalan finanszírozási feltételek mellett működik. A munkavállaló azonban ekkor is bizonyíthatja jogos érdekeinek csorbítását [Mt. 192. § (4) bekezdés, Pp. 164. §].

Záró rész

- [56] A felperes másodfokú és felülvizsgálati eljárási költség fizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles.
- [57] A felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán le nem rótt másodfokú és felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján.
- [58] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdés alapján nyilvános tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2019. február 27.

Dr. Hajdu Edit s. k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s. k. előadó bíró, Dr. Stark Marianna s. k. bíró